Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 16/09/2022 a les 14:30

Saüc en Flor: «'Solei' ha estat un exercici estètic a tots els nivells»

Parlem amb Genís Poch, cantant guitarrista i lletrista de la formació, sobre el seu segon EP

Saüc en Flor | Alicia Egorov

L'univers poètic i musical de **Saüc en Flor** es va posar marxa amb el seu EP debut *D'obaga* (autoeditat, 2021), en què el trio retratava la frondositat i l'ombra del vessant obscur de les muntanyes. Ara, la formació integrada per Genís Poch (veu principal i guitarra), Carles Camps (guitarra i veu) i Gerard Avellaneda (contrabaix i veu) publica el segon EP, *Solei* (autoeditat, 2022), que captura l'altre vessant de les muntanyes radiades per la llum i el sol. Parlem amb Poch per conèixer les interioritats d'aquest nou treball.

'Solei' és el vessant de la muntanya contrari al vostre primer EP 'D'obaga'.
Sí, tot i que *D'obaga* i el *Solei* en cap cas són contraris, sinó diferents. Però tenint en compte que són indestriables l'un de l'altre, més aviat són una sola cosa. Tot i això, la idea va venir a posteriori a la composició de les cançons. De fet, les cançons de *Solei* són més antigues que les *D'obaga*. En projectes artístics passa sovint que en coses aparentment inconnexes hi trobes una idea que les fa encaixar sense esforç.

Aquest disc té una sonoritat més alegre i lluminosa que l'EP anterior. Com ho heu treballat per aconseguir aquest efecte en l'àmbit musical?
Ha estat un exercici estètic a tots els nivells, tot i que ja va venir donat de bon començament:

l'harmonia és major en totes les cançons de *Solei*, per exemple. I també el ritme és clarament més animat, per això hi ha l'aparició d'en Jamil Mateos a la bateria. Després, tant en la producció amb l'Emili Bosch (**b1n0**) com en la mescla amb en Jan Valls hem treballat a partir d'aquesta visió, si se'n pot dir així. A parer nostre, el resultat és palpable.

Aquest canvi de lluminositat i alegria també es plasma en les lletres?
Sí, és clar! Cada paraula té una vibració particular quan es posa en contacte amb les altres. Per exemple, expressions com "*sol adamantí, roig i encès, que esclata*" no podria ser obac de cap manera. O una altra: "*sulla l'ermita guspireja a ple juliol*". Tot sovint, en fer una lletra o una melodia hi ha la sensació que no podria anar d'altra manera, que no hi pot anar una altra paraula. No és del tot cert, però la sensació sí.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=TtuTnlLbzno
Els elements naturalistes de les lletres són metàfores de fets o històries concretes o els heu concebut com a elements més abstractes i evocatius?
Depèn... és una mica la gràcia de la poesia: és oberta. Hi pots connectar perquè coneixes el Guitarriu, Mare de Déu del Món o el Montnegre, o pots no tenir-ne ni idea i, tot i això, connectar amb les cançons. Ja no és cosa nostra, en el fons. Com a tria estètica, és evident que hi ha una intencionalitat en fer-les, i una tècnica. Molts cops els elements naturals serveixen per fer un correlat objectiu, que és un recurs molt carnerià i funciona prou bé. També hi ha un efecte que fan servir els monjos zen coreans des de fa segles: ser molt concret, però alhora "tocar" una veritat profunda en què tots ens sentim representats, sense discriminar. No obstant això, no podem valorar nosaltres si ens en sortim o no.

El disc té un caràcter més jazz gràcies a la base rítmica de la bateria i dels 'licks' de les guitarres. Ha estat una decisió volguda?
De fet, ha estat gairebé inevitable. Tot i que amb **Saüc** no fem jazz, tots n'hem tocat a bastament i hi ha elements característics del jazz sense els quals no entendríem la música. De fet, a Joliu hi sona la veu de **Wayne Shorter**, que juntament amb Carner i Miró, és un dels nostres principals referents. En el tall que hem punxat hi surt imitant **Miles Davis** dient, amb veu rogallosa: "*Jazz needs more... Colour*."

També li dona una sonoritat particular l'acordió de Roser Gabriel al tram final de "Aurtiga".
La Roser té un do com una casa de pagès i la seva sensibilitat és excepcional. A més, és capaç de ser molt lliure musicalment sense oblidar la tradició pirinenca que ha mamat des de petita. Si tinguéssim més peles i no visquéssim tan lluny, seria una més del grup. A "Aurtiga", l'acordió és un element molt important, perquè agombola la resta d'instruments i commou un munt amb el solo.

Quines altres col·laboracions hi ha a l'EP?
Al disc també hi col·laboren Rocío Pinto i Elena Tarrats fent veus i Àlex Pañero fent un solo de guitarra molt ben parit. Per a nosaltres són els satèl·lits de **Saüc**, que fluctua entre una banda convencional i un col·lectiu obert i canviant. Anem a poc a poc perquè no tenim gens d'interès a entrar a la indústria musical i no volem ser una fàbrica de fer xurros. La nostra voluntat és convidar com més amics millor a formar part del projecte i procurar ser feliços.